

Un tast de... **Ambrosia** de Jordi Masó
PUNT DE VISTA. Planes 6 i 7

EL PUNT AVUI +

1,20€

DILLUNS • 6 de juliol del 2020. Any XLV. Núm. 15412 - AVUI / Any XLII. Núm. 14282 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT Planes 8 a 13

10-J i deu anys més

Divendres es compleixen deu anys de la manifestació contra la **sentència de l'Estatut** que va posar l'independentisme al centre de la política

Una dotzena de líders socials, polítics i opinadors analitzen **l'abans i el després** d'aquell fet

En l'opinió de ...

<p>Estatut triturat; país ocupat</p> <p>Clara Ponsatí</p>	<p>Convertir la crisi en oportunitat</p> <p>Elisenda Paluzie</p>
<p>La remor persisteix</p> <p>J. Cuixart, M. Mauri, M. Llansana, C. Pujol</p>	<p>La sentència a l'últim estatut</p> <p>Mònica Sabata</p>
<p>L'inici de la repressió judicial</p> <p>Salvador Cardús</p>	<p>Ara fa deu anys</p> <p>Joaquim Coello</p>
<p>Fem l'estat al marge de l'estat repressor que ens margina</p> <p>Rut Carandell</p>	<p>D'on veníem i on anem</p> <p>Germà Bel</p>
<p>Ningú va estar a l'alçada</p> <p>Montserrat Tura</p>	<p>Som una nació, som un subjecte polític</p> <p>Núria De Gispert</p>
<p>Error de càlcul mutus</p> <p>Lluís Foix</p>	<p>Abans del 2010</p> <p>Montserrat Nebrera</p>

L'ESPORTIU

El Barça no renuncia a la lliga (1-4)

El Barça goleja el Vila-real en el seu millor partit des de la represa i es manté a 4 punts d'un Madrid que torna a guanyar amb l'ajut del VAR

Messi supera Cazorla durant el partit d'ahir al camp del Vila-real ■ EFE

Salut alerta d'un confinament més llarg i dur

Es detecten 140 casos més d'afectats, que se sumen als 155 de dissabte, i els hospitalitzats ja són 49

NACIONAL. Planes 16 i 17

Nacional

Aragonès insisteix amb l'amnistia

El vicepresident defensa que la millor manera de confrontar és a la taula de diàleg

Vergés alerta d'un confinament dur al Segrià

La consellera adverteix que es podrien prendre mesures més estrictes

LA SENTÈNCIA DEL TC 10 ANYS DESPRÉS

La manifestació va col·lapsar el centre de Barcelona, amb predomini d'estelades i consignes independentistes. Hi van assistir els presidents Maragall, Pujol i Montilla, i es van habilitar prop de 600 autocars per poder-hi assistir ■ J. RAMOS / PV.

El dia que va començar tot

REACCIÓ La manifestació del 10 de juliol de l'any 2010 contra la sentència de l'Estatut certifica l'inici de les grans mobilitzacions populars de l'independentisme **TRANSVERSAL** El lema va ser el punt de més fricció amb formacions com el PSC **MASSIU** La concentració va reunir més d'un milió de persones

Francesc Espiga
BARCELONA

Si la sentència de l'Estatut va ser un punt d'inflexió en el conflicte territorial amb l'Estat, la manifestació que es va fer a

Barcelona el 10 de juliol del 2010 per protestar per aquella resolució judicial va ser la visibilització pública d'aquest instant històric en què la corba de la política catalana passava de ser còncava a ser convexa. Allà va començar tot.

Les imatges de més d'un milió de ciutadans sortint al carrer per clamar, de manera majoritària i explícita, que volien la independència van su-

posar un salt d'escala en la història més recent del catalanisme. No en va, parlem de la primera gran demostració de força popular d'un moviment que, a partir d'aquell moment, va exhibir una enorme

capacitat de mobilització, sobretot durant les Diades. El procés ja treia el nas.

Tot i que, formalment, la convocatòria de la marxa es va fer el dia 29 de juny, just l'endemà que

el Tribunal Constitucional fes pública la seva resolució, Òmnium Cultural, l'encarregada d'organitzar-la, feia més d'un any que hi treballava, amb la complicitat dels partits sobiranistes.

L'escenari polític del moment ja feia preveure una sentència que desdibuixaria capítols clau del text normatiu i, per tant, la resposta havia d'estar perfilada d'antuvi. I així va ser.

El punt escollit per escenificar aquest descontentament va ser el centre de Barcelona, la zona on conflueixen la Gran Via i el passeig de Gràcia, i el passeig de Gràcia, per posar-hi unes coordenades més exactes, i de manera progressiva es van anar encadenant adhesions a la iniciativa fins a agrupar la majoria de partits, tret del PP i Ciutadans, i unes 1.600 entitats.

El lema triat per presidir la marxa –*Som una nació, nosaltres decidim*– va suscitar friccions entre al-

L'APUNT Primer, ministre

Emili Bella

Ja fa una dècada d'aquella manifestació amb José Montilla rere una pancarta que deia "Som una nació. Nosaltres decidim". Impagable. El president de la Generalitat que se'n va anar al Senat i que en va sortir puntualment per no haver de votar el 155 contra la institució que va governar ha fixat ara pel consell d'administració d'Enagás i n'haurà de donar explicacions

avui al Parlament. El vendaval de les portes giratòries arriba només en forma de brisa suau al govern del PSOE i de Podem, que ho resisteix tot, començant pels escàndols de corrupció borbònica. Deu ser difícil limitar-se a fer de gerro xinès i mantenir intacta l'aura que dona haver governat un país. Deu donar més rèdit haver estat ministre d'Indústria.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

gus participants, essencialment el PSC i l'aleshores president, José Montilla, que consideraven que tenia un biaix massa sobiranista. Per a Òmnium, però, els conceptes *nació* i *dret a decidir* eren del tot irrenunciables.

Després de no poca polèmica, es va optar per una

solució salomònica: fer-hi desfilar les autoritats darrere d'una senyera. "Era molt important que hi fos tothom, i es va haver de fer un esforç de país perquè això acabés sent així", recorda Jordi Bosch, avui responsable de relacions institucionals d'Òmnium Cultural i que, aleshores,

va participar activament en aquell procés. Tot plegat, però, a Montilla no li va estalviar una sonora esbrancada i alguns moments de tensió que el van portar a refugiar-se a la seu del Departament de Justícia.

La manifestació va ser un èxit esclatant. Un mi-

La frase

“Per al país, però també per a Òmnium com a entitat, tot va canviar a partir d'aquella manifestació”

Jordi Bosch
RESPONSABLE DE RELACIONS INSTITUCIONALS D'ÒMIUNIUM

lió i mig de persones segons Òmnium Cultural –poc més d'un milió segons el recompte de la Guàrdia Urbana– van desbordar el recorregut previst. De totes les pancartes que s'hi van arribar a veure i de totes les consignes que s'hi van sentir, les proclames indepen-

dentistes eren majoria. De fet, així ho van llegir bona part dels mitjans de comunicació i dels partits polítics, que van interpretar aquell clam de multituds com un primer senyal inequívoc que molts catalans ja donaven el marc autònom per esgotat. ■

OLGA
Tarotista de l'Amor

806 501 503
972 40 54 09

Prediccions 2020

Preço màxim: 1,21 €/min. Red. Fija: 1,57 €/min. Red. Mòv. IVA inclòs. Majors de 18 anys. Des Major SL. Adreça: Carrer 422, C.P. 17001 Girona. Para consultar: númeres d'assessoria RGPD y LSSRCE y/o modificar el tratamiento de sus datos: dirigitse a www.textlegal.es. N.º Af. Cta. 902105533

Ajuntament de Premià de Mar
Àrea d'Activitat Cultural, Joventut i Esports

ANUNCI

Per resolució d'alcaldia de data 26 de juny de 2020, es va aprovar la convocatòria de subvencions en els àmbits de Cultura, Joventut i Esports per a l'any 2020, d'acord amb el que s'especifica a les bases reguladores aprovades per resolució d'alcaldia el 28 d'abril 2020 i publicades al BOP en data 8 de maig de 2020.

El contingut de la convocatòria i les bases específiques poden ser consultats a la pàgina web municipal (www.premiademar.cat) i a les cartelleres d'informació municipal.

El termini per a la presentació de sol·licituds de subvenció serà de 20 dies hàbils i s'iniciarà l'endemà de la publicació de l'extracte de la convocatòria al BOP.

Les sol·licituds, junt amb la documentació requerida, es presentaran mitjançant l'enllaç <https://www.epremia.net/ovac>.

Premià de Mar, 2 de juliol de 2020
L'alcalde, Miguel Ángel Méndez Gil
Document signat electrònicament

Ajuntament de Premià de Mar
Gestió Tributària

ANUNCI

L'Ajuntament de Premià de Mar, en sessió plenària ordinària de data 25 de juny de 2020, adopta els acords següents:

Primer. Aprovar provisionalment per a l'exercici de 2020 i següents la modificació de l'Ordenança fiscal que a continuació es relaciona, així com el seu text refós:

Ordenança 1.1. general de gestió, liquidació, inspecció i recaptació dels ingressos de dret públic municipals.

Segon. Sotmetre-ho a informació pública pel termini de trenta dies hàbils comptats des de l'endemà de la publicació de l'anunci al BOP. L'expedient es podrà consultar a les dependències dels Serveis Econòmics de l'Ajuntament de Premià de Mar a l'efecte que s'hi puguin presentar al·legacions i/o reclamacions.

L'alcalde
Miguel Ángel Méndez Gil

Ajuntament de Canyelles

El Ple d'aquest Ajuntament, en sessió extraordinària del dia 23/06/2020, va adoptar, entre altres, l'acord següent:

Primer. Aprovar inicialment el Pla de prevenció d'incendis forestals a la Urbanització Califòrnia redactat per l'Oficina Tècnica de Prevenció Municipal d'Incendis Forestals de la Diputació de Barcelona.

Segon. Sotmetre el projecte referit a informació pública mitjançant anuncis inserits al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona, en un dels diaris de premsa periòdica de més divulgació i en el tauler d'anuncis de l'Ajuntament, per a la formulació de possibles reclamacions i al·legacions durant el període de vint dies hàbils comptats des del següent al de la data en què es verifiqui la darrera publicació, d'acord amb el que disposa l'art. 86 de la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Canyelles, 30 de juny de 2020
Aurora Garófano Aguilera
Secretària accidental
(Decret d'Alcaldia núm. 189/2018)

ACM

LICITACIÓ DEL SUBMINISTRAMENT D'ENERGIA ELÈCTRICA AMB DESTINACIÓ A LES ENTITATS LOCALS DE CATALUNYA

El Consorci Català pel Desenvolupament Local (CCDL) ha convocat licitació pública del subministrament d'energia elèctrica amb destinació a les entitats locals de Catalunya, a través d'un Acord marc, amb un pressupost de licitació de 320.650.000€ (IVA inclòs) i un valor estimat de l'Acord marc de 689.000.000€ (IVA exclòs).

La presentació de proposicions s'haurà de realitzar mitjançant l'eina del Sobre Digital 2.0, fins el dia 23 de juliol de 2020 a les 23:59 h.

Les bases de la convocatòria es poden consultar a www.ccdl.cat o al perfil de contractant de l'entitat.

Barcelona, 6 de juliol de 2020

El President del Consorci
Lluís Soler i Panisello

LA SENTÈNCIA DEL TC 10 ANYS DESPRÉS

Estatut triturat; país ocupat

La sentència del Tribunal Constitucional que es va polir l'Estatut va ser l'acte final de la tragicomèdia de la democràcia espanyola en la qual Catalunya actuava com a part d'Espanya per voluntat pròpia. Ara fa deu anys, el TC ensorrava el decorat de cartró pedra sobre el qual havia viscut el catalanisme, resignat o autoenganyat, des de la mort del dictador.

La sentència, emesa per un tribunal que ni tan sols es va preocupar d'aparentar neutralitat, va certificar de manera nítida que la relació Catalunya-Espanya no està basada en la lliure voluntat sinó en la coacció i la violència; per la part catalana no hi ha consentiment.

Acabada la comèdia, els catalans van respondre posant el dret d'autodeterminació al centre de l'agenda política, i aquesta proposta ha estat legítimament avalada en diverses eleccions. L'Estat també fou conscient que havia d'optar entre mantenir la

unitat d'Espanya per la força o assumir els riscos inherents d'un sistema democràtic basat en l'acord i la voluntat de les parts. Per si les garrotades de l'1 d'octubre i el discurs del Borbó deixaven marge de dubte, l'exlíder del PSOE Alfredo Pérez Rubalcaba

Van assumir la penitència que Espanya deixés de ser percebuda com una democràcia i confien que la comunitat internacional seguirà fent l'orni sense passar-hi comptes

es va encarregar de dir-ho ben clarament: "El Estado pagará el precio que tenga que pagar" per frenar l'independentisme. Van assumir la penitència que Espanya deixés de ser percebuda com una democràcia i confien que la comunitat internacional,

prou tolerant amb els autoritarismes, seguirà fent l'orni sense passar-hi comptes.

El resultat és que l'Estat ha aplacat amb violència, presó i exili una opció política guanyadora a les urnes. Catalunya és avui un territori controlat per la força de les armes. Xoca constatar que aquesta evidència, fefaent des de la tardor del 2017, només s'expressa amb la boca petita. És l'elefant dins de l'habitació de l'independentisme. Tothom n'és conscient, però costa de dir: som un país ocupat. Per uns és el recurs cognitiu que permet sobreviure i evadir el dolor. Per altres, si la supervivència buscada és més política que personal, assumir-la públicament faria més difícil fer la viu-viu dins del sistema autonòmic.

No tornarem a la normalitat fins que els catalans exercim, en pau i lliurement, el nostre dret a l'autodeterminació. Tampoc l'unionisme podrà defensar les seves propostes sense la tara de la coacció i la im-

sició: com vestrien l'oferiment d'un hipotètic nou Estatut, si les altres opcions resten vetades amb presos polítics, judicis arbitraris i cops de porra? Mentre l'independentisme no pugui defensar amb normalitat la seva opció política, tampoc hi haurà normalitat per a cap altra proposta. La tensió a les institucions i als carrers persistirà. La repressió no impedirà onades recurrents de mobilització, amb episodis com els d'Urquinaona, talls de carreteres i manifestacions massives. Mentre la majoria nacional espanyola persisteix en el seu intent d'esclafar la minoria nacional catalana per la força, no hi haurà manera de soterrar el conflicte.

Clara Ponsatí
Eurodiputada

Convertir crisi en oportunitat

Fa 10 anys escrivia un article en aquestes mateixes pàgines que vaig titular *La poda final*. Hi valorava la sentència de l'Estatut que havia estat especialment demolidora en llengua, justícia i reconeixement nacional. En finançament, el ribot ja havia fet la seva funció principal en el pas de l'Estatut per les Corts espanyoles, com es va veure amb l'aprovació de la LOFCA el 2009, un any abans de la sentència. De fet, el procés de reforma de l'Estatut va ser el darrer esforç col·lectiu del catalanisme per aconseguir un autogovern digne dins l'Estat espanyol, i va acabar en fracàs en un procés en dos temps.

En la primera fase, els acords de CiU amb el PSOE a les Corts espanyoles van suposar que la definició de Catalunya com a nació passés de l'article primer de l'Estatut al preàmbul sense valor jurídic, i que d'un sistema de finançament similar al concert aprovat pel 90% del Parlament de Catalunya el 30 de setembre del 2005, es retornés a un model de finançament on és l'Estat qui determina els recursos que pertocuen a les comunitats autònomes. Aquest primer ribot va generar un desencís de l'independentisme que havia apostat per una fase de reforma en clau plurinacional de l'Estat. Tot i que el sí va guanyar clarament en el referèndum del 2006, ho feu

sense generar entusiasme ni il·lusió col·lectiva, amb menys votants (1.899.897) que els que va tenir l'Estatut del 1979 (2.327.038) tot i comptar amb 650.495 electors més. Aquest referèndum també va ser el primer en què una part del nacionalisme amb representació parlamentària s'oposà a un Estatut d'Autonomia.

La segona fase és la de la sentència del Tribunal Constitucional. Aquesta sentència marca el sostre d'autonomia permès per la Constitució Espanyola i tanca la via autonomista. Ja no hi ha lectures possibles de l'Estatut o possibilitat d'interpretar de manera més favorable determinats articles. També elimina la possibilitat de reformar de nou l'Estatut sense reformar la Constitució Espanyola. Però el més rellevant de la sentència és el trencament del principi democràtic. Allò que el poble de Catalunya va votar en un referèndum va quedar substituït per un altre text amb 14 articles anul·lats i molts altres reïnterpretats en sentit restrictiu, que no ha votat ningú, ni un parlament ni la ciutadania en referèndum.

Aquell fracàs va saber-se convertir en una gran oportunitat. El catalanisme esdevé en pocs anys majoritàriament independentista, i el dret d'autodeterminació passa a ocupar el centre del debat polític, fins arribar a la gran victòria del referèndum de l'1 d'octubre. Ara tornem a estar en una situació de cruïlla com la de fa deu anys, amb una crisi política, la del desencís per la no materialització del mandat de l'1 d'octubre, acompanyada d'una crisi econòmica i social. Ens toca de nou convertir la crisi en una oportunitat per aquest cop, sí, fer la independència.

Elisenda Paluzie

Presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana

D'on veníem i on anem

La sentència del TC sobre la reforma de l'Estatut va sacsejar la societat catalana fa deu anys. Tant, que alguns hi situen l'arrencada del procés per la independència. Altres la situen el 2012, quan el suport a la independència s'enlaira en les enquestes d'opinió. Això sí, l'explicació com a reacció a la crisi econòmica ha estat ja rebutjada per diversos treballs acadèmics robustos.

Un procés tan complex té per força diferents factors impulsors. La sentència n'és un accelerador. Però el procés s'engega més enrere, en la dècada del 1990, quan es posa en marxa un procés agressiu de recentralització a Espanya. La quarta vegada en el darrer segle i mig: com ja havia passat en la I República, el final de la I Guerra Mundial, i la II República. Quan és molt dèbil o cau el règim espanyol del moment, es produeix una revifalla de la política territorial, que genera la sensació que és possible una transformació cap a un estat plurinacional.

Tanmateix, la flexibilització territorial i la distribució del poder, per minsa que sigui, genera una reacció recentralitzadora, al curs desitjat per una majoria àmplia de la seua societat: el model centralitzat, en què el poder central pot decidir sobre qualsevol matèria, en qualsevol moment. La noció d'ordre i control, amb la capital, Madrid, exercint de trencaones davant la centrifugació perifèrica. Aquest fou el retorn a la normalitat que va sentenciar fa deu anys el TC.

La reacció a la recentralització –enfocament final adoptat en la reforma de l'Estatut aprovada al Parlament el 2005– havia començat quan la recentralització agafa

força als anys noranta, i assoleix l'hegemonia cultural a Espanya en matèria territorial, ja ben consolidada. Això porta molts catalans a l'abandó de l'opció de reforma d'Espanya. I, juntament amb una divergència progressiva entre les preferències majoritàries en la societat catalana i en l'espanyola sobre com abordar els reptes del futur, no dreixen el creixement del suport a la independència.

Que això no es tradueixi immediatament en les enquestes d'opinió és ben normal. Molta gent dona suport a allò que veu viable, i no serà fins al transcurs del 2012 que creix la percepció de viabilitat de la independència, amb la corresponent traducció demoscòpica.

I la darrera dècada ens ha porta fins on som ara. Per alguns, el procés ha acabat; per altres, està estancat. Estructuralment es troba al mateix punt on s'ha situat en els darrers anys: Catalunya serà independent si una majoria de catalans ho volem i estem decidits a assumir els riscos i fer els esforços necessaris per aconseguir-ho. En aquest sentit, el referèndum de l'1-O, el context en què es produí i les seves conseqüències, ha reforçat –de forma irreversible– la preferència per la independència de molts catalans que havien anat assumint-la de forma gradual i progressiva en les dues dècades anteriors. I aquest procés polític, com tots els que ho són, s'anirà desvetllant en funció de l'acumulació de forces que aconseguirà fer cada opció.

Germà Bel

Catedràtic d'economia, Universitat de Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Deu anys després la remor persisteix

Amb la sentència del Tribunal Constitucional potser no va començar tot, sinó que va ser l'empenta definitiva. Fa deu anys, la societat catalana va sobrepassar la classe política per assumir les regnes del seu propi destí. Com deia l'enyorada Muriel, amb una marea humana que va desbordar el passeig de Gràcia de Barcelona, aquell 10-J vam passar "de la protesta a la proposta", de la resignació autonomista a la proposta sobiranista.

Amb ella al capdavant, Òmnium va impulsar una manifestació històrica, tan transversal com determinada, que recollia el sentir d'una majoria social i política indignada. Amb l'autoorganització de les consultes populars sobre la independència com avantsala i abans del naixement de l'ANC.

I el clam es va tornar irreversible. Sense la manifestació del 10-J del 2010 no hi hauria hagut l'1 d'Octubre. Entremig, com a ciutadania vam perdre progressivament la por i a cada dificultat hi vam respondre amb més

organització i determinació. En una mobilització sostinguda i sense precedents a Europa, hem omplert carrers i urnes, convertint-nos en actors en lloc de súbdits. La força de la gent ha sigut la veritable líder del procés sobiranista, mentre el vell sistema de partits saltava pels aires.

I deu anys després, l'anhel de llibertat no ha fet res més que augmentar davant d'un Estat que només respon amb repressió. Així, una dècada més tard, amb la sentència del judici de l'1 d'octubre, el Tribunal Suprem va emular el Constitucional: un tribunal polític en defensa de la sagrada unitat d'Espanya. De la sentència que trepitjava la sobirania popular a una sentència que vulnera i condemna drets humans i un projecte polític legítim com és l'independentisme. Una deriva autoritària, doncs, que sobreviu als canvis de govern; avui amb Pedro Sánchez al costat del PP i Vox avalant la repressió, rebutjant demandes de l'ONU, Amnistia Internacional i el 80% dels catalans.

Ho vam dir al Tribunal Suprem: els poders de l'Estat tenen por. Han agutzat la judicialització d'un conflicte polític, negant-nos sistemàticament les decisions pròpies i perseguint llibertats col·lectives. El PSOE que ahir criticava la llei mordassa no només és incapaç de derogar-la, sinó que l'accentua ara que governa.

El TC va ser la ratificació inapel·lable que teníem un Estat en contra, que ens deia a milions de catalans, també no independentistes, que no hi teníem cabuda. De fet, vindrien més recursos i sentències contra lleis socials del Parlament, més desinversió estructural i negació del progrés econòmic i social.

El fracàs de l'Estatut il·lustra el fracàs vigent de l'autonomisme. Per més cants de sirena que puguin sonar, no hi ha tercera via possible

davant d'un Estat que nega sistemàticament la seva plurinacionalitat i que no es concep realment com a federal.

Com a societat civil organitzada i empoderada, seguim decidits a no deixar la sort del país en mans d'un Estat que respon a la pandèmia mundial per la Covid-19 amb més recentralització; que es nega a jutjar la brutalitat policial o la corrupció borbònica, alhora que vol prohibir que les institucions dels Països Catalans es comuniquin en català.

Una dècada després, la mobilització social per la independència és més madura i el dret a l'autodeterminació, més legítim. Sense renúncies i sense deixar-nos ningú pel camí, persistim i persistirem perquè la República catalana és l'única alternativa de futur.

Jordi Cuixart, Marcel Mauri, Marina Llansana i Clàudia Pujol
president i vicepresidents d'Òmnium Cultural

ANUNCI

del Consell Comarcal del Solsonès d'aprovació inicial de la modificació d'una ordenança fiscal.

El Ple del Consell Comarcal del Solsonès, en la sessió de data 14 de maig de 2020, ha aprovat la modificació inicial de l'Ordenança reguladora del preu públic per la venda d'entrades/tiquets de teatre, concerts, espectacles o altres activitats a la comarca del Solsonès.

Aquest acord es sotmet a informació pública per un termini de 30 dies, comptats a partir de l'endemà de la seva publicació en el Butlletí Oficial de la Província, al tauler d'anuncis de l'entitat i en un dels diaris de difusió de la província, a l'efecte que s'hi puguin presentar reclamacions i al·legacions, de conformitat amb l'article 17 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals; l'article 49 de la Llei de bases de règim local, i l'article 178 del Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

Si no s'hi formula cap al·legació ni cap reclamació en el període d'informació pública, l'acord provisional esdevindrà definitiu.

Solsona, 1 de juny de 2020

Sara Alarcón i Postils
Presidenta

109004-262027

cal rei

-10% + Gratuit

www.calrei.com

botiga on line nova

CULTURA DE PROXIMITAT

AMB DISTÀNCIA DE SEURETAT

A PROP

TOTES LES ACTIVITATS SÓN GRATUÏTES

DEL 6 DE JULIOL AL 31 D'OCTUBRE / 2020

CICLE D'ARTS PROPERES I EMERGENTS DE PETIT FORMAT

<p>EXPOSICIÓ IL·LUSTRACIÓ Del 6 de juliol al 31 d'agost Biblioteca Salvador Allende</p> <p>VAM SALVAR MOLTS PEIXOS CLARA GISPERT</p>	<p>CONCERT Dijous 9 de juliol, 20 h Exterior de l'Estació Espai Jove</p> <p>BEAT JAMMERS GROOVE JAM</p>
<p>CONCERT Dijous 9 de juliol, 21 h Pati Centre Cívic Onyar</p> <p>JESSICA MELLADO</p>	<p>CONCERT Dijous 16 de juliol, 20 h Exterior de l'Estació Espai Jove</p> <p>LA MARTA RIUS</p> <p>PRESENTACIÓ DEL DISC "ÀNIMA SALVATGE"</p>
<p>CONCERT Dijous 16 de juliol, 21 h Exterior de l'Estació Espai Jove</p> <p>AIXOPLUC</p>	<p>CONCERT Dijous 16 de juliol, 21 h Pati Centre Cívic Onyar</p> <p>JORDI RODRÍGUEZ "ENTRE FRONTERES"</p>
<p>CLOWN Dissabte 18 de juliol, 19 h Plaça Empúries Centre Cívic Sant Narcís</p> <p>HAS VIST EL MAR? RIKOCLOWN</p>	<p>CLOWN Dissabte 18 de juliol, 19.30 h Plaça Empúries Centre Cívic Sant Narcís</p> <p>MADAME FUTURE CIA LA PAVA S.A.</p>

LA SENTÈNCIA DEL TC 10 ANYS DESPRÉS

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La sentència a l'últim Estatut

En l'imaginari català existeix una màxima que afirma que tot va començar amb la sentència vergonyosa i vergonyant del Tribunal Constitucional a l'Estatut de Catalunya. Servidora no hi està d'acord. I és que, per bé que la decisió dels jutges del 27 de juny del 2010 va ser molt greu i va significar el trencament de tots els acords polítics establerts i la vulneració flagrant de la sobirania del poble de Catalunya que havia aprovat l'esmentat Estatut, el cert és que la implosió de la societat i la política catalana va començar a preparar-se uns anys abans. Les dues manifestacions *Som una nació i tenim el dret de decidir* de la Plataforma pel Dret de Decidir i el moviment independentista havien iniciat una etapa de sensibilització vinculada als drets col·lectius del poble català que van ser la base per a la mobilització del 10 de juliol del 2010. Per tot això, avui som on som. La tasca dels diversos moviments socials, juntament amb les ribotades i l'executòria del Constitucional que van remenar, retallar o anul·lar el 86% dels articles de l'Estatut, han fet que una gran part de la societat catalana hagi pres consciència que, amb l'Estat espanyol, és pràcticament impossible tenir-hi una relació d'igual a igual.

Això és així perquè la sentència va afirmar –amb afectació sobre tots els apartats possibles que hi tinguessin relació– que Catalunya no és un subjecte polític. Per això, ni va resoldre l'encaix de Catalunya amb l'Estat ni va donar solució a qüestions cabdals com ara la definició de nació, la llengua, el finançament i les relacions internacionals, entre moltes altres.

Durant els darrers anys, gran part de la ciutadania ha entès que la intenció i la tendència de l'Estat són altament recentralitzadores

Ben al contrari: ho va empitjorar i va agredir seriosament les competències de Catalunya. El que el govern tripartit del MHP Pasqual Maragall, amb el suport de CiU, va pensar que havia de ser una nova relació amb l'Estat va esdevenir un problema de dimensions colossals.

Tant és així que m'atreveixo a dir que mai més no tornarem a tenir, ni a voler negociar, un Estatut entès com la norma que regula la relació entre la comunitat

autònoma i l'Estat. La sentència va ser la primera en gravetat, i serà la darrera per a un Estatut autonomista. Encara més: durant els darrers anys –del 2010 fins avui–, gran part de la ciutadania i dels partits polítics catalans han entès que la intenció i la tendència de l'Estat són altament recentralitzadores (tal com s'ha observat durant la gestió de la crisi de la Covid-19) i que la sentència només va ser l'inici del tancament d'una via.

D'aleshores ençà, hem viscut desaccords polítics, falta de negociació i repressió, fins al punt de tenir persones a la presó i a l'exili, i tantíssimes altres d'encausades i perseguides. Tots ells i elles treballaven i treballen per la llibertat d'un poble que encara no té els recursos que es reclamaven amb l'Estatut del 30 de setembre del 2005. Que el desè aniversari de la sentència ens serveixi com un anhel per continuar treballant pel dret a l'autodeterminació!

Mònica Sabata i Fernández
Consultora de projectes institucionals

L'inici de la repressió judicial

El relat diguem-ne *oficial*, o si més no, el que ha anat imposant-se confusoriament, és que el popularment anomenat procés cap a la independència va arrencar amb la sentència del Tribunal Constitucional del 28 de juny del 2010, feta pública el 9 de juliol, i la manifestació de l'endemà organitzada per Òmnium i presidida per Muriel Casals. La manifestació ja estava convocada de feia temps, però és cert que la sentència va ser l'oportú cop de puny a l'estómac que va acabar d'empènyer prop d'un milió i mig de catalans a sortir al carrer i, de manera molt generalitzada, a demanar la independència.

Tanmateix, la sentència del TC en cap cas pot considerar-se l'inici de res. Les enquestes mostren amb molta claredat que el canvi de mentalitat que va portar a donar per amortitzat el període autònom va iniciar-se amb la majoria absoluta d'Aznar del 2000 al 2004. També és clar que el debat parlamentari –aquí i allà– sobre la reforma de l'Estatut va exasperar la paciència dels catalans. Encara més obvi és que el fracàs d'aquella reforma, visible en la negociació a les Corts, l'engany del pacte Mas-Zapatero deixant al marge el president Maragall, la campanya crispada pel referèndum del 2006 i la baixa participació i el final polític dels qui l'havien lidera-

da, van indicar el final d'allò que alguns havien volgut que fos l'inici d'una segona transició. Des d'Espanya, amb aquell ribot d'un Alfonso Guerra que es vantava d'haver-se carregat el projecte elaborat pel Parlament, es va voler aprofitar el fracàs per veure si, humiliant els catalans, es posava fi d'una vegada a les "insaciables"

El TC només es pot apuntar el mèrit de l'inici de la repressió judicial d'un camí, el de la independència, que poden haver estabornit, però que ja no té marxa enrere

pretensions catalanes. El PP, el Defensor del Pueblo i diversos líders del PSOE s'hi van abonar. En guardo els documents.

Des del meu punt de vista, qui va expressar amb més lucidesa i més aviat que l'autonomisme era mort, va ser el lingüista Joan Solà, col·laborador de l'Avui, en què va publicar un article memorable el 28 de desembre del 2006: "Plantem cara". I a fe de Déu que el país es va començar a mobilitzar d'una manera inaudita, imprevisible i desacomplexada. Des de baix. En po-

dria posar mil exemples. Sense que els mitjans de comunicació amb més audiència ni se n'adonessin o ho volguessin veure. La jaculatoria eficaç del desvetllament va ser "tenim el dret a decidir". El gest de desafiament que va fer perdre la por va ser la consulta d'Arenys de Munt del 2009 i les 550 consultes amb més de 800.000 participants fins al 2011, amb uns 3.500 actes públics de campanya.

I sí, la sentència del TC, des de dalt de tot, va certificar tant la mort definitiva dels objectius principals de l'intent de reforma de l'Estatut com l'inici de la reacció autoritària de l'Estat cap a un moviment del qual, probablement, era qui tenia més informació i consciència de la seva magnitud que no pas nosaltres mateixos. Però, en qualsevol cas, el TC només es pot apuntar aquest mèrit: el de l'inici de la repressió judicial d'un camí, el de la independència, que poden haver estabornit, però que ja no té marxa enrere.

Salvador Cardús Ros
Professor de sociologia a la UAB i periodista

Ara fa deu anys

El juliol del 2010 varen començar les manifestacions contra la sentència del TC sobre el nou projecte d'Estatut. L'Estat, entre el centralisme tradicional i la visió federalista de la Constitució, es va decantar per la primera. Per reducció a l'absurd aquestes manifestacions varen derivar en defensa de la independència.

L'independentisme, que ningú sabia quina força tenia, va anar creixent recolzat en una estètica atractiva. Allò ho era tot, deixant fora els que no s'hi apuntaven. Cap catalanista va perdre l'oportunitat de participar-hi.

Els intents de crear una coalició de partits nacionalistes no van funcionar perquè els seus propis interessos electorals eren almenys tan forts com la voluntat de fer guanyar les eleccions als sobiranistes...

L'estructura jurídica que es va desplegar no va funcionar, tenia falles insuperables, "de la llei a la llei" era un mite perquè el pas a la independència no es podia fer des de la legalitat. Era necessari trencar-la i això l'independentisme no ho va fer per por de perdre suport ciutadà, per raons de pragmatisme polític... Es volia inventar una nova manera de fer política i d'arribar a la independència, una antinòmia.

El punt àlgid va ser el referèndum no autoritzat en què varen votar més de dos milions de persones. L'Estat va decidir segar d'arrel el moviment. Els informes policials parcials i trufats d'inexactituds varen donar lloc a judicis de neutralitat discutible, amb tribunals *responsables* de defensar l'Estat. La reacció de la ciutadania va ser moderada i es van acceptar els fets més enllà de considerar-los injustos. La revolució que alguns pensaven que es produiria no va tenir lloc i el mecanisme de prova i error va permetre comprovar a l'Estat que l'enfrontament no hi seria. El paradigma del catalanisme i l'independentisme era, i continua sent, el respecte de la legalitat. Era qüestió de graduar la repressió sobre l'independentisme per limitar la reacció i contenir els seus efectes.

No està inventat com s'aconsegueix la independència sense trencar amb l'Estat. L'independentisme va fer creure als seus seguidors que això era possible. El fet que la societat estava al 50% a favor de la independència feia encara més inviable la iniciativa.

Ara tots saben quines són les conseqüències d'oposar-se a l'Estat: dures penes judicials i econòmiques. Els independentistes saben que això és injust, però no s'hi revolten i els no independentistes ho accepten.

Té una confrontació amb l'Estat possibilitats d'èxit? De suport popular massiu? Si la resposta és no, i ho és, treballem per mantenir el que tenim i per millorar-lo quan puguem, un cop que hem acceptat que la revolució ni la volem ni ens convé. Sempre en democràcia és el poble qui decideix, i el que tenim és, dins de les alternatives possibles, el que el poble ha triat.

Joaquim Coello Brufau
Enginyer

LA SENTÈNCIA DEL TC 10 ANYS DESPRÉS

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ningú va estar a l'altura

El president Pasqual Maragall va deixar clar en el seu discurs d'investidura que el seu patriotisme era el del barri endreçat, l'escola lluminosa, l'hospital prop de casa, la Catalunya ben connectada i oberta al món. Era la renúncia al reduccionisme i a la mirada curta. Eren els serveis públics de qualitat i l'homologació internacional com a carta de presentació del nou període d'una Catalunya governada per les esquerres. Havia buscat el seu referent en Solidaritat Catalana i en el pressupost municipal de cultura per demanar la suma de forces polítiques i la política cultural com a banderes.

En el seu debat d'investidura havia cridat a una major ambició nacional, més poder polític i major capacitat econòmica, deixant clar que no demanava un esforç unilateral, ans el contrari, que això comprometia les institucions catalanes a millors polítiques que demostrassin la voluntat de continuar essent motor de modernització alhora que reclamava reconeixement i eines.

El president que feia públiques les balances fiscals no per gronxar-se en el plany sinó perquè ens enorgullíssim de la nostra solidaritat, de l'aportació a la modernització de territoris molt deprimits d'aquella Espanya tan desigual

que havíem heretat del franquisme.

Comprometia més esforç, demanava més reconeixement. Des de la més alta instància catalana es demanava més mirada d'estadistes. Demostrar capacitat d'exercici de més autogovern, pacte de lleialtat institucional per fer-ho possible. La lleialtat institucional entre distints era el que havia fet progressar Europa des de la Segona Guerra Mundial.

La manca de mirada d'estat que reclamava Maragall va eclipsar la voluntat de reconeixement recíproc que Catalunya mereixia

Que fos una ponència del Parlament de Catalunya l'encarregada d'elaborar el nou Estatut tenia una dimensió política de normalitat que ningú va saber valorar prou. La normalitat democràtica que la llei magna catalana no s'hagués de fer en un parador o en una fonda de muntanya, era com si l'Estatut de Núria s'hagués pogut reformar en un Parlament amb continuïtat institucional normalitzada la dècada dels seixanta.

Els grups parlamentaris no van

adonar-se que com més extens era el text, més s'allunyava del gran document declaratiu que hauria volgut el president Maragall i més s'endinsava en el debat dels punts i comes que enfrontava els propis grups i que entraria en col·lisió amb les lleis de desplegament constitucional i donaria arguments per a la discrepància en les institucions espanyoles.

El Partit Popular i la seva abominable campanya era una tirallonga de fems per on ens obligava a transitar i situant-ho en el femer de la política de la mentida, impediria un gran acord que hauria pogut durar 25 anys de política d'alternança i propostes diferents de desplegament.

El PSOE no va adonar-se que algunes de les seves veus més centralistes i les més contràries a la política del pacte d'esquerres català, ocupaven llocs importants en la tramitació o en les possibles accions jurídiques contra el text que havia de ser, per damunt de tot, un gran pacte. Alfonso Guerra enfadat amb el seu propi partit, però situat a la presidència de la comissió d'afers constitucionals que havia de dictaminar el nou Estatut, declamava frases despectives que persistiran en la memòria de tots i que equiparaven el rebuig dels socialistes al dels populars, tot i votar-hi a favor.

Aquesta manca de mirada d'estadistes que reclamava Pasqual Maragall va eclipsar la voluntat de reconeixement recíproc i que Catalunya mereixia.

L'alta magistratura contrària a la descentralització de competències del CGPJ, els membres d'un Tribunal Constitucional desprestigiat, que va acceptar recusacions inacceptables i participació en els debats de magistrats que la pugna dels petits no havia renovat tot

Van destruir un instrument que no era perfecte però que buscava un gran acord entre l'Estat espanyol i Catalunya

i la caducitat, feia anys, el seu mandat.

Els partits polítics d'aquí i d'allà pensant en estratègies electorals, de mirada curta, incapaços de pactar la reforma de les lleis orgàniques que calia actualitzar per aconseguir la concordança amb el nou text estatutari.

On calia mirada d'alçada, aparegueren travetes. Lesionar l'adversari, guanyar batalles pírriques, van destruir un instrument que no era perfecte però que buscava un

gran acord entre l'Estat i una Catalunya que havia demostrat abastament la seva capacitat d'autogovernar-se.

Després de la sentència les coses no van canviar. Des d'aleshores les estratègies electorals han seguit estant per sobre del pacte polític de desenvolupament d'un Estatut que la sentència no va liquidar, només va escaparçar.

És més fàcil cridar que fer feina. El trencament d'esperança amb els acords amb l'Estat que molts consideren irreconstruïble segueix essent la base de la política. Però no s'ha desenvolupat el potencial de l'Estatut, ni modificat les lleis que permetrien la creació del Consell de Justícia, la part revocada pel Tribunal Constitucional. La major part dels catalans consideren que no tenim Estatut perquè així s'ha repetit milions de vegades, i el que no tenim és política d'alçada.

Tots hem perdut. El PP, que volia anul·lar 126 articles dels 222 articles i 22 disposicions que tenia, només va aconseguir que en deroguessin 14 havent usat totes les males arts de la política i de la justícia, també va perdre, i li hem concedit l'èxit de la destrucció.

Montserrat Tura
Exconsellera de Justícia

Fem l'estat al marge de l'estat repressor que ens margina

La sentència del 2010 contra l'Estatut votat pels ciutadans de Catalunya va ser un atac frontal al nostre dret democràtic a decidir i va obrir els ulls als que van entendre que per a Espanya eren ciutadans de segona i que Catalunya és una colònia. Aquest convenciment ens va mobilitzar al carrer.

El nou Estatut s'havia fet seguint tot el procediment constitucionalment establert i havia estat referendat a les urnes, i malgrat tot fou escapçat sense miraments pel Tribunal Constitucional, que va actuar de manera parcial i política per demostrar que la Constitució Espanyola és una camisa de força i un bastó contra els drets democràtics de la ciutadania de Catalunya. Als que ja ho havíem comprès molt abans i als que ho van entendre llavors amb aquesta sentència, set anys després s'hi va sumar encara molta més gent: gent que va anar a votar de manera pacífica i festiva i va ser violentament re-

primida, la gent represaliada, condemnada, empresonada, forçada a l'exili i també els demòcrates defensors dels drets humans.

A l'Estat espanyol hi ha una ofensiva contra tota la ciutadania que exerceix els

La via per avançar és la confrontació pacífica perquè tenim la força democràtica que cal per guanyar

seus drets democràtics de forma conscient i un exercici desigual de la justícia amb un sistema que assegura la impunitat dels torturadors i dels còmplices de crims d'estat i dels reis comissionistes i defraudadors fiscals. El franquisme continua ben viu i el procés d'alliberament de Catalunya ho ha posat de manifest a escala internacional, però té la complicitat

de tots els que es diuen demòcrates i ho toleren des de la seva suposada neutralitat.

Els fets d'aquests darrers deu anys han demostrat que si anem junts i estem organitzats som molt forts i podem construir un estat al marge de l'estat zombi que ens margina i que s'ha manifestat inútil per gestionar la nostra vida i benestar. La repressió la combatem amb dignitat, solidaritat i determinació. Parlo de la dignitat de la gent normal que surt, incansable, al carrer a defensar els seus drets i que vol votar representants que estiguin a l'altura de les seves aspiracions i necessitats; parlo de la solidaritat amb aquells que han estat represaliats i que supera els partidismes i els tacticismes; parlo de la determinació dels que no volen viure agetollats i que saben que hem de guanyar la llibertat.

L'1 d'octubre la vam sentir i vam guanyar i ens vam agradar. Ara caldrà que

a les urnes torni a guanyar una opció política que no tingui por d'administrar aquesta gran victòria i materialitzar el mandat democràtic que ens vam donar. L'única garantia d'un futur socialment democràtic, més just i segur és la República Catalana. Ara cal fer l'estat al marge per deslliurar-nos de la corona espanyola corrupta i repressora. La via per avançar és la confrontació pacífica perquè tenim la força democràtica que cal per guanyar.

Rut Carandell
Advocada

LA SENTÈNCIA DEL TC 10 ANYS DESPRÉS

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Som una nació, som un subjecte polític

Han passat deu anys de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Un Estatut que hauria satisfet una gran majoria de catalans, que des de feia anys aspiràvem a obtenir més sobirania per a Catalunya i més altes cotes d'autogovern. La sentència que emanava d'un tribunal il·legítim –que no va actuar ni jurídicament ni tècnicament– va accelerar un canvi social i polític a Catalunya.

L'Òmnium Cultural, presidida per l'estimada Muriel Casals, va convocar el 2010 una gran manifestació reclamant dignitat i respecte vers Catalunya i els catalans, sota el lema "Som una nació. Nosaltres decidim".

Aquella sentència trencava el pacte constitucional de la Transició, havien estroncat l'Estatut i havien laminat la seva ànima. Aquesta situació va marcar un punt d'inflexió, un abans i un després en les relacions amb l'Estat espanyol.

Permetin-me un apunt personal. El meu pare, Ignasi de Gispert, va ser d'Unió Democràtica de Catalunya, primer conseller de Justícia en la recuperació democràtica. Un home de dret. Coneixíem la reali-

tat dels anys trenta, jo em sentia i em sento hereva de la Unió de 1931. Per això la sentència no significava obrir la via del procés cap a la independència, que és anterior a aquest moment; la sentència de l'Estatut confirmava que el pactisme amb l'Estat espanyol, per un procés democràtic, referendat per la ciutadania, el Parlament de Catalunya i les Corts espanyoles no era possible. Per a una determinada generació, que sempre havíem advocat per l'entesa, va ser la confirmació de veure descarnadament que l'Estat espanyol no més ens volia per cobrir els seus interessos, Catalunya li feia nosa com a subjecte polític.

I fins avui.

En deu anys, i fins al 2016, s'ha fet una evolució col·lectiva, del 10% de catalans declarats independentistes vam passar al 48%. L'Adeu, Espanya d'en Joan Maragall es feia realitat.

Després va venir la reivindicació del concert fiscal solidari, amb un no rotund del *presidente* Mariano Rajoy, un any més tard defensàvem el dret a decidir, es va realitzar la consulta del 9-N, i el 2017, el referèndum d'autodeterminació del Primer

d'Octubre.

No ens deixaran marxar, no acceptaran mai fer un referèndum com l'escocès, i han actuat i actuen amb una gran i greu repressió política, social i econòmica.

Nosaltres ho podíem haver fet millor, segur que hem comès molts errors, però no imaginàvem que les clavegueres de l'Estat i l'Estat mateix fossin tan cruels i sense ànima.

Una segona vegada no ens passarà.

Confíem en el futur, confíem en la nostra gent i la seva resiliència; ells són el principal actiu que tenim, confíem que el país esculli bons polítics amb un full de ruta convincent, de futur i per la llibertat.

Visca Catalunya lliure!

Núria de Gispert

Presidenta del Parlament (2010-2015) i portaveu política de Demòcrates

Errors de càlcul mutus

La desavinença entre dues parts confrontades pot tenir una data o un punt d'inflexió concret, però difícilment es produeix sobtadament sinó que és conseqüència d'un llarg contenciós. La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut del 2006, que havia passat per tots els tràmits previstos per les lleis derivades de la Constitució de 1978, deia que parts importants del text estatutari no eren constitucionals. S'havia produït una contradicció política i jurídica. Des del naixement del text aprovat pel Parlament de Catalunya, seguint la tramitació preceptiva al Congrés dels Diputats i, finalment, la submissió a referèndum al poble català que l'aprovà per un 73,9 per cent a favor amb una participació del 48,85 per cent, s'havien seguit tots els procediments establerts. En saber-se la sentència que retallava articles sencers de l'Estatut, el mateix president José Montilla convocà una manifestació multitudinària per protestar per la interlocutòria, i es va obrir un llarg període de malentesos, confrontacions, referèndums i declaracions unilaterals d'independència que acabaren en els fets d'octubre del 2017 i l'aplicació del article 155 per part de Mariano Rajoy que abocaren a la intervenció del govern de Catalunya i la dispersió de tots els seus membres, que foren detinguts i jutjats o bé escaparen a diversos indrets eu-

ropeus.

Un balanç fred sobre els deu anys transcorreguts des d'aquella manifestació de juliol del 2010 és que les coses no han anat bé per a ningú. L'Estat no comptava que el moviment independentista tingués tanta força i arribés tan lluny, i els independentistes tampoc calculaven que la reacció de l'Estat seria tan rotunda i des-

L'Estat no comptava que el moviment independentista tingués tanta força i arribés tan lluny, i els independentistes tampoc calculaven que la reacció de l'Estat seria tan rotunda i desproporcionada

proporcionada. Molt abans de la sentència del Constitucional, el Partit Popular va començar el 2006 una campanya de recollida de signatures contra l'Estatut i va reunir més de quatre milions de firmes que en molts casos s'havien demanat amb expressions tan barroeres com "Écheme usted una firma contra los catalanes".

Durant les deliberacions de la sentència, el PP utilitzà l'Estatut per anar contra el govern socialista de Zapatero, i des del

mateix PSOE, un personatge tan significatiu com Alfonso Guerra deia que s'havia aplicat el ribot al text de tal manera que sortiria desfigurada. Les forces de l'Estat, les polítiques i les mediàtiques, estaven entestades que aquell Estatut no entrés en vigor. Es creà un ambient de confrontació entre el moviment independentista, cada cop més nombrós i combatiu, i el govern de Mariano Rajoy, que pensà que la llei impediria la ruptura unilateral.

Mirat en la perspectiva de deu anys, hi va haver un error de càlcul per part de Pasqual Maragall i les forces que impulsaren l'Estatut pensant que es podia obtenir un nou estatus jurídic per a Catalunya sense reformar la Constitució de 1978. El llarg articulat de l'Estatut no hi cabia, en el text constitucional vigent. I el xoc jurídic i polític era inevitable perquè les dues parts pensaven que se'n podrien sortir esbottant les costures constitucionals. Per trobar una solució a mitjà termini caldrà un pacte entre Catalunya i l'Estat que pugui ser acceptat per la Unió Europea i la comunitat internacional.

Lluís Foix
Periodista

Abans del 2010

Diu que tot va començar fa deu anys, que és en aquella primera manifestació on arrenca la mobilització d'una part de la gent a Catalunya, farta, segons expressava, del menysteniment d'un estat que feia incompatible sentir-se català i espanyol a la vegada. Crec, però, que tot era ja ben cotat abans del 2010, i que allò no va ser més que l'exteriorització d'un conflicte originat artificialment en benefici d'intencions espúries: el tàndem Maragall-Zapatero provocant una reforma estatutària que ningú havia demanat, però que servia per enfrontar el nacionalisme pujolista a les seves contradiccions. I el PP de Rajoy, Acebes i Sáenz de Santamaría intentant evitar que un incipient Ciutadans patrimonialitzés la crítica a la suposada tebior dels socialistes i dels mateixos populars entorn de la qüestió territorial. El primer tàndem provoca el part de l'Estatut del 2006, i el segon acaba expulsant el PP de la ponència parlamentària per a la reforma, potser per un tacticisme electoral de curta volada, però en qualsevol cas sense una avaluació en profunditat del que podia significar a la llarga.

Perquè des d'allà fuga tot. Perquè qui ha dit no al text per inconstitucional (en alguns dels seus extrems amb raó; en altres, per pura tossuderia) raonablement després plantejarà un recurs d'inconstitucionalitat. Però no és tant el problema recórrer l'Estatut, com fer befa dels catalans, dels que el volien i dels que no, agafant la part pel tot, just el que sempre s'ha criticat de l'independentisme.

En aquell terreny, entre l'Estatut i la sentència, gent que volia la independència des de sempre s'adona que es pot plantar una llavor per fructificar gràcies a l'espurna de la sentència constitucional. Tant fa que aquesta sentència pràcticament no anul·li res, tant fa que en matèria lingüística reproduïxi fil per randa una altra de dotze anys abans i assumida sense escarafalls. El 2010 la terra crema, l'espurna hi és i el material inflamable, tota la gent que s'ha anat incorporant a l'ANC, està a punt. I fins i tot arrasa un president Montilla que intenta dissimular la responsabilitat del PSC en l'afer.

Deu anys després d'allò, i de la pandèmia, sols queden algunes puntes de foc i molta cendra. Però la crisi econòmica que ens ve a sobre és igual o pitjor que la que va precedir aquell moment, i res s'ha resolt des d'aleshores, ans al contrari. Tot i la sospita íntima que el somni ha esdevingut casi impossible, i malgrat que amb els socialistes al poder les paraules tenen més ritme (i no sempre), les tibantors generades són més grans. Cal més que mai liderar un canvi real a les estructures centrals de l'Estat que, de retruc, permeti oxigenar també les catalanes. Regeneració política i no pas reconstrucció econòmica. Sense aquella, la crisi social serà inevitable i aquesta, una quimera.

Montserrat Nebrera

Professora de dret constitucional (UIC)

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Aragonès insta a confrontar-se en la taula de negociació

■ El coordinador nacional d'ERC replica indirectament a Comín que "la millor manera" d'acabar-se amb l'Estat és seure i plantejar l'amnistia i l'autodeterminació ■ El vicepresident vol que Sánchez "mogui fitxa"

El vicepresident i coordinador nacional d'ERC, Pere Aragonès, dimecres al Parlament ■ EFE / QUIQUE GARCÍA

Emili Bella
BARCELONA

"Confrontació" és la paraula que va fer servir l'exdiputat d'ERC Toni Comín, impulsor del nou partit de Carles Puigdemont, dissabte a Perpinyà –on es reunia el Consell per la República– per advertir que l'embat amb l'Estat és inevitable per culminar el procés d'independència. I és la mateixa paraula que va utilitzar ahir, en un dià-

leg indirecte, el vicepresident i coordinador nacional d'ERC, Pere Aragonès, després d'una visita a la presó de Lledoners, per avisar que "la millor manera" de confrontar-se amb l'Estat és seure en la taula de negociació entre els governs espanyol i català per plantejar l'amnistia, l'autodeterminació i la independència.

Aragonès, que sortia de visitar el president del partit, Oriol Junqueras, i l'ex-

conseller d'Afers Exteriors Raül Romeva, remarcava així l'aposta estratègica dels republicans per continuar avançant, que és la negociació a què la formació va arrossegar el president espanyol, Pedro Sánchez, per aritmètica parlamentària, davant de l'espai de JxCat, i especialment de l'entorn de Puigdemont, que veu "inevitable" continuar el xoc per assolir l'estat propi.

En qualsevol cas, Ara-

gonès va instar l'Estat a "moure fitxa" i a plantejar la seva proposta per resoldre el conflicte polític de manera democràtica, no pas amb la repressió: "Va ser la gran pregunta que vam fer al govern de l'Estat en la primera reunió de la taula: «Què proposeu als milions de catalans que volem exercir el dret a l'autodeterminació? Quina és l'alternativa de l'Estat?»"

El vicepresident va evi-

denciar que la repressió continua pel fet mateix d'haver de visitar els seus companys a la presó. En aquest sentit, va recalcar que la proposta de les juntes de tractament dels centres penitenciaris on hi ha presos polítics –Lledoners, Puig de les Basses i Wad-Ras– d'atorgar-los el tercer grau "és un petit pas, però no és el definitiu, que ha de ser la llibertat i l'amnistia". Aragonès vol plantejar justament

l'amnistia en la pròxima reunió entre governs, que espera que sigui aquest mes de juliol, que va corrent. L'executiu de Pedro Sánchez la situa abans de l'agost. Abans, però, ha de tenir lloc una reunió entre els partits i les entitats independentistes per preparar-la.

El vicepresident va evitar especular sobre la data de les eleccions –és una potestat exclusiva del president– i es va limitar a assegurar que "ERC està preparada" i "no té por de les urnes".

Les frases

“En la taula de diàleg amb el govern de l'Estat, cal posar l'amnistia i l'autodeterminació sobre la taula”

“Aquesta és la millor manera de confrontar-nos”

Pere Aragonès
COORDINADOR NACIONAL D'ERC

L'espasa de Dàmocles del Tribunal Suprem sobre la inhabilitació de Quim Torra, la precipitació dels moviments d'endrega en l'espai de Junts per Catalunya i la promesa de convocar els comicis un cop estigui "encarrilada" la sortida de la crisi del coronavirus –el govern tindrà enllestit el pla de reactivació econòmica el dia 21, i els plans de contingència de tots els departaments estaran aprovats abans del dia 31– fan pensar en unes eleccions a la tardor. ■

Pascal aposta per la política "útil" del PNB

Redacció
BARCELONA

La secretària general del nou Partit Nacionalista de Catalunya (PNC), Marta Pascal –ex-PDeCAT–, va assegurar ahir que el Partit Nacionalista Basc (PNB) és un "model d'inspiració" per la seva política "útil". Aquesta és l'aposta

d'una Pascal que alhora no renuncia a la reivindicació d'un referèndum d'autodeterminació pactat amb el govern espanyol.

"Per a nosaltres, el PNB és un model d'inspiració política, assumint que Catalunya i el País Basc tenen causes nacionals compartides, però són societats diferents", va explicar

en una entrevista a l'agència Efe. L'excoordinadora del PDeCAT, que ha impulsat un nou partit que descarta la unilateralitat, va subratllar que "aquesta política útil per als ciutadans en qualsevol àmbit institucional" que desplega el PNB és un "model" per al PNC. "No és que ens interessi l'estabilitat espa-

nyola, sinó que el que ens interessa és que Catalunya pugui defensar el seu espai competencial i les seves institucions", va explicar.

A diferència del PNB, els estatuts del PNC no preveuen la separació de càrrecs orgànics i institucionals, de manera que Pascal podria ser candidata a la presidència de la Generalitat. Tanmateix, afirma que ara està concentrada en el desplegament del partit. En tot cas, considera que les eleccions "és urgent que es convoquin", ja que veu el govern "en descomposició". ■

Marta Pascal, durant la seva primera intervenció com a secretària general del PNC, al juny ■ ACN